

Розділ 1

Очевидно, я загубився. Активував команди, щоб відкрити мапу. Менш ніж за секунду вона з'явилася під склом мого шолома. Цей корабель — справжній лабіринт! До того ж до біса невдало спроектований. Планування дивне і зовсім не відповідає звичним нормам «Міри». Так, ніби вони невідомо де дістали старий корабель і нашвидкуруч відремонтували його, аби він був хоч трохи на щось схожий і на ньому можна було нормально пересуватися. Серйозно, все продумано погано. Наприклад, ліжка розташовані в нішах у стінах коридору між їдальнею та верхнім двигуном. Ну справді, хто так робить? Хто розміщує ліжка поряд з гуркотом приладів і запахами їдальні? Та навіть у медпункті умови для сну здаються комфортнішими, ніж у цих капсулах, де люди перебувають замкненими по вісім годин на добу. Таке враження, наче архітектор забув про каюти, коли креслив план, а потім шукав для них місце, де тільки міг. Утім, напевно, я врешті-решт звикну.

Тим часом я здійснював черговий безглуздий обхід. Мені треба було потрапити до вантажного відсіку, а я опинився у штурманській рубці. До речі, чомусь порожній. Мені здавалося, що частину дня тут мала

працювати Жанель. Йдучи до виходу, я нашттовхнувся на неї. Її яскраво-рожевий скафандр, як завжди, вихопився переді мною зненацька, і я не зміг стриматись, щоб не відсахнутися.

— Вальдемаре! Ти мене налякав! Що ти тут робиш? Я думала, ти у вантажному відсіку, — вигукнула вона, здригнувшись.

— Я теж.

— Що? Це як?

— Я теж думав, що я у вантажному відсіку. Я знову загубився!

Я чудово знаю, що Жанель не надто до вподоби моє сумнівне почуття гумору, проте вона вичавила із себе легкий смішок.

— В., ти тут уже три тижні, час уже взятися за справу серйозно. Ти не можеш завжди виправдовуватися цим.

Договоривши, вона підморгнула і посунулась від виходу, щоб я міг пройти. Я рушив праворуч. Якщо вірити мапі, то так швидше, ніж повертатися тим самим шляхом, що я йшов сюди. Уже через кілька метрів у мене за спиною знову пролунав голос Жанель.

— Е-е-е, В., ти куди? — нервово запитала вона.

— Піду через їдальню, так простіше дістатися до вантаж...

— Через їдальню? Ні-ні... Е-е-е, мені треба, гм-м, перевірити дещо у радіорубці, чому б нам не піти разом?

Що це на неї найшло? Я ніколи не бачив її такою дивною. Якби вона не була лесбійкою та у стосунках, то я міг би заприсягтися, що вона зі мною фліртує. Вона говорила не дивлячись на мене, її очі весь час уникали мого погляду. Хай там як, я погодився. Я вже й так втратив чимало часу, не було сенсу ще більше зволікати. Однак моя цікавість не вщухла, і дорогою я не соромлячись розпитував її:

— Що робитимеш у радіорубці?

— Треба завантажити деякі дані, — відповіла вона трохи поспіхом.

— Знову? Ти ж уже була там уранці!

— Та так! Але я не закінчила. Мене, е-е-е, відірвали.

Щиро кажучи, її історія не трималася купи.

— Лівія! — додала вона майже криком.

Ой! Більше я знати не хотів, чесно. Хай що б це означало, сподіваюся, вони були достатньо обережні, щоб не робити цього під камерами...

Коло радіорубки ми розійшлися. Жанель зайшла всередину і сіла перед монітором, але ззовні я не міг роздивитися, чи вона справді щось завантажувала. Коли вона обернулася, щоб поглянути, де я, я поспіхом пішов далі, щоб вона не помітила, що я за нею стежив. Я хотів би зачекати на неї. Я впевнений, що Жанель мені збрехала і щойно я зникну за рогом коридору, вона вийде звідти. Але я вже й без того добряче відстав від графіка

своїх завдань на день, аби затримуватись ще довше, тому я здався. Сподіваюсь, у мене ще буде нагода все з'ясувати.

Прийшовши до вантажного відсіку, я побачив Флавіуса, який просто стояв посеред приміщення. Його жовтий скафандр цього разу був на диво чистий, а над головою стирчала пластикова рожева квітка. Побачивши мене, він підстрибнув. Невже я такий страшний? Цікаво, що він тут робив... Тим більше що він не робив нічого! Я вже втретє бачив, як він тут вештається. Звісно, він новачок. Тільки-но закінчив навчання у штаб-квартирі «Міри», і це була його перша місія на кораблі. Однак його поведінка здавалася мені дивною.

— Ти закінчив свої завдання? — запитав я невинним тоном.

— Ага. Ну, майже. Залишилось дещо доробити... У пункті керування. Я... якраз туди йду. Ще побачимось, Вальдемаре!

— Будь ласка, клич мене В., як і всі.

— Е-е-е, добре. Тоді бувай, В.!

І він пішов, наполовину засунувши руки до кишень, так нічого й не торкнувшись у кімнаті. Серйозно, чому сьогодні всі такі дивні? Спершу Жанель, тепер Флавіус... Що з ними таке? Треба буде поговорити про це з Док увечері після роботи. Вона обожнює плітки, тож це має їй сподобатися.

Тим часом я намагався заспокоїтись, зосередившись на роботі. Я майже завершив усі свої сьогоднішні

завдання. Роботу у вантажному відсіку відклав наостанок, бо це одна з тих справ, які я найбільше ненавиджу. Хоча б тому, що вона довга, а головне — тому що зовсім не цікава. Треба заправити двигуни, а я це терпіти не можу. Каністра, як завжди, непомита. Навіть крізь скафандр я відчував, наскільки вона липка: вона не лише прилипала, а ще й зісковзувала! Скафандри у нас класні, в них зручно виконувати більшість рухів, але рукавиці можна було б удосконалити. Вони зовсім не пристосовані для деяких завдань, і зокрема для цього. Якщо у людини, як-от у мене, великі руки, то долоня в рукавиці просто не пролазить у ручку каністри! Тож доводиться брати її як вийде, двома руками, уважно стежачи, щоб вона не вислизнула, й отак насилу тягти її до одного з двох двигунів. У моєму випадку — до нижнього. Та навіть якщо все це вдалося зробити, найважче попереду: треба примудритися втримати каністру в такому положенні, щоб перелити її вміст у паливний бак і щоб при цьому ця липка штукенція не вислизнула з пальців. Чесно, саме так я уявляю пекло.

Ну гаразд, до роботи... Я взяв каністру однією рукою знизу, другою — згори, по діагоналі. З мого досвіду, це найзручніше положення. Я підійшов до бака і... О ні! Забув його відкрити. Обережно поставив каністру на підлогу, приклав рукавицю до механізму розпізнавання, і невеличкий люк почав відчинятися. Я знову взяв каністру, підняв її та підніс до горловини, нахилив її все більше й більше, в міру того як вона спорожнявалася. Треба

стояти в такому положенні кілька хвилин, поки індикатор на баку не досягне рекомендованої позначки. Мої зітхання, певно, чули аж з іншого боку бака.

Я вже наполовину виконав завдання, коли зненацька залунав украй неприємний пронизливий звук. Я здригнувся, і каністра опинилася на підлозі, посеред калюжі пального.

— Дідько...

Що за дурня? Сирена не припинялася і супроводжувалася блиманням світла. Ох. Згадав. Це ж сигнал для екстрених нарад. Це вже не жарти. Мабуть, доведеться кинути завдання на півдорозі й продовжити пізніше. Я вже був у кількох місіях, і екстрені наради, про що свідчить їхня назва, це не щось звичайне. Тому я запанікував. Що сталося? Ми розіб'ємося? Я занадто молодий, щоб помирати, мені ще немає двадцяти! Серце гупало так, наче от-от розірве груди. Біс із пальним, потім повитираю. Не гаючи ні секунди, попрямував до їдальні. Саме звідти активується сигнал тривоги. У такому разі всі повинні зібратися там. Для мене це вперше. Але я не певен, що мені сподобається...

У коридорі, що веде до їдальні, я нікого не зустрів, і це дивно. Невже всі вже там? Я прискорив крок і перейшов на біг. Коли я опинився біля їдальні, побачив, що двері зачинені. На кілька секунд затримався біля входу, щоб перевести подих та набратися духу. Що чекає на мене за цими дверима?

